

paa „Skovbakken“ den Dag. Philip Salomon, der allerede inde i Byen havde faaet Underretning om, hvad der var sket, mælede ikke et Ord. Der var overhovedet næppe bleven talt synderligt, dersom ikke Smaabørnene havde været tilstede og med deres frimodige Pludren havde virket lidt fordelende paa Spændingen mellem de andre.

Per sad som i Rustning, hans Mine var kampberedt. Efter den Maade, hvorpaa Ivan og Jakobe havde taget Sagen, var han belavet paa, at Svigerforældrene vilde kræve en Forklaring af ham, ja maaske ligefrem gøre en Slags Ret gældende overfor ham, fordi han for Tiden levede af deres Understøttelse. Derfor var han paa sin Post, — fast besluttet paa med Eftertryk at tilbagevise enhver nærgaaende Indblanding i hans Affærer.

Der blev dog ikke Brug for noget Selvforsvar ved denne Lejlighed. Philip Salomon, der een Gang for alle havde taget Stilling til Per og hans Fremtidsplaner, overvandt lykkeligt den Fristelse, han unægtelig følte, til at give ham en Lektion i, hvad man i Forretningsverdenen ansaae for tilladeligt. Heller ikke Svigermoderen hentydede med et Ord til det forefaldne.

Efter Bordet gik Jakobe og Per ned i Haven. De holdt hinanden under Armen; men trods Forsoningen ude i Skoven vilde den gamle Fortrolighed ikke rigtig indfinde sig igen. Af Frygt for at komme til at sige noget, der kunde genopvække Striden fra før, fortav de deres Tanker for hinanden og talte om ligegyldige Ting. Jakobe kunde derfor heller ikke nu faa sig til at berøre Spørgsmaalet om deres Forlovelses Offenliggørelse, end-sige til at betro ham sin Formodning om sin Til-